

CÂU CHUYỆN MỘT BUỔI CHIỀU 53

(Sur Ông Trúc Lâm)

Bây giờ Thầy kể cho tụi con nghe về những cái ngu của Thầy thuở xưa. Hồi xưa Thầy còn làm Quản viện ở Phật học viện Huệ Nghiêm, Thầy có mấy cái ngu, sau lên núi rồi mới biết.

Cái ngu thứ nhất là trong chúng có những người mắc kẹt một vài tật, thí dụ như tham ăn..., rầy một, hai, ba lần không bỏ, Thầy hơi bực. Mỗi người mỗi tật rầy không được, nhiều khi giận và phiền não họ, đó là cái ngu thứ nhất.

Cái ngu thứ hai là Thầy lo cho mấy chú đi học Bồ-đề có xe cộ đưa đến trường đàng hoàng, vậy mà có nhiều chú không đi học, lại bỏ đi chơi. Thầy biết chuyện giận thôi là giận, càng giận thấy càng ngu.

Cái ngu thứ ba là mình hết lòng hướng dẫn cho họ tu, nhưng vẫn có người rũ áo ra đời, Thầy tức giận.

Và cái ngu thứ tư là khi thấy những điều hay tốt, Thầy khuyên học chúng làm mà họ không chịu làm, Thầy cũng giận.

Khi lên ở Pháp Lạc thất nhập thất tu, Thầy nhớ lại mấy chuyện đó mới thấy mình ngu.

Thứ nhất là người có tật xấu, mình rầy hoài họ không bỏ vì đó là thói quen, tập khí của họ. Họ nghe rầy, biết xấu nhưng không sửa được, thương không hết giận làm gì! Tụi con nhớ mình giận là ngu. Những tật xấu trong chúng chẳng qua là do tập khí. Khi người ta có lỗi, bị rầy cũng biết xấu, vậy mà bỏ không được là vì tập khí sâu dày. Biết vậy nên thương chớ không giận. Bây giờ mới biết mình giận là ngu.

Thứ hai là cho đi học trường Bồ-đề đàn hoàng, có xe đưa đón mà không vô trường học lại bỏ đi chơi. Thầy biết được, nhiều khi giận muốn run, sau này Thầy biết đó là cái ngu của mình. Mình cứ làm tròn bổn phận của người lớn lo cho người sau, nếu họ không biết lo thì mình nhắc, nhắc họ không nghe là chuyện của họ. Nếu chịu học thì họ giỏi, mai kia có lợi, còn nếu không chịu học sau sẽ bị thiệt thòi. Đó là chuyện của họ, bổn phận mình làm tròn rồi thôi, có gì đâu mà giận, giận là ngu.

Thứ ba là đối với những người tu mình lo lắng, muốn cho họ mai sau làm rường cột Phật pháp, vậy mà tu nửa chừng họ cởi áo ra đời, Thầy giận. Sau này Thầy mới thấy đó là ngu. Tu được hay không là chuyện của họ, mình đâu có bắt họ tu cho mình, họ cũng đâu có cam kết với mình là sẽ tu suốt đời. Khi họ muốn tu thì mình ráng lo, bây giờ không muốn tu nữa là quyền của họ, tại sao mình giận? Mình giận là ngu.

Thứ tư là Thầy khuyên học chúng ráng tập theo những điều hay tốt mà họ không chịu làm, Thầy giận. Nếu họ không làm những điều tốt đó thì họ thiệt, mình đâu có thiệt thòi gì, giận chi cho khổ. Như vậy là đeo mang việc của người, tức là ngu, phải không?

Thế gian có những cái tức cười, nhiệt tình chừng nào sân nhiều chừng ấy. Bây giờ Thầy cũng lo cho chúng, thương nên rầy la nhắc nhở nhưng Thầy không giận nữa. Hồi xưa lo mà giận là ngu, bây giờ Thầy biết rồi, cũng lo mà không giận. Như vậy tụi con nhớ, khi nào thương và giúp đỡ người, nếu người đó không làm được những điều tốt đẹp, đúng như ý mình muốn thì thôi, đó là chuyện của họ. Nếu mình giận là ngu. Chúng ta ráng làm tròn bổn phận

của mình, còn trên đời này có nhiều người phức tạp lắm, chính Thầy nhiều khi cũng rất ngại tập khí con người. Khi học pháp, ai cũng biết điều hay điều dở, tới chùng gặp việc tập khí vẫn y nguyên không bớt. Như tất cả tụi con đều biết nổi giận la lối là xấu, vậy mà gặp điều trái ý cũng nổi giận đùng đùng. Đó là tập khí nhiều đời. Cho nên tụi con biết tu, có tiến bộ, thấy được đạo, nhưng còn tập khí nhiều đời phải chuyên cần cố gắng bỏ. Không nên theo thói quen của mình, cần phải miên mật tu thời gian dài mới thắng được nó.

Thật ra, tụi con thấy có nhiều Giảng sư nói thao thao bất tuyệt, đến khi gặp duyên vẫn bị rớt như thường. Nói thì đơn giản, tới lúc hành mới khó. Bởi vậy, nhiều khi tụi con có những tập khí nặng, Thầy buộc lòng phải xử phạt. Xử phạt đó là cạo gọt tập khí của tụi con, chớ không phải để làm khổ, làm phiền não chướng ngại sự tu hành. Tập khí tụi con tự bỏ không được, buộc lòng Thầy phải kèm chế, tìm cách gọt giũa cho mau sạch. Cho nên người tu phải ở trong chúng, được thầy lành bạn tốt chỉ dạy, đó là có phước số một. Còn ra cát thát ở riêng, không có ai khuyên nhắc để sửa chữa, tập khí rớt cuộc vẫn còn y nguyên.

Ở đây, tụi con gắng học theo những lời Phật Tổ dạy, thấy được chỗ dở của mình để sửa, nghe lời chỉ bảo nhắc nhở của người lớn và huynh đệ sống chung. Có người lớn tuổi, học được chút ít mà không chịu giũa mài, sau ra làm thầy thiên hạ tập khí còn y nguyên, rồi cũng tham, sân... như người thế gian. Bởi vậy, tất cả phải ráng tu tiến, khắc phục bản thân mình, sau ra làm Phật sự không bị chê cười. Tụi con ở đây coi như bị giam lỏng, tu chùng

nào thấy khả dĩ được thì Thầy cho ra làm Phật sự.
Trích "PHỤNG HOÀNG CẢNH SÁCH" - H.T Thiên Sư

Thích Thanh Từ

Nguồn: